

Col·leccions

PILAR PARCERISAS

Art català dels anys 80 i 90 a la Fundació Suñol

Entre la valoració històrica i el bagul dels records, la posada en escena a la Fundació Suñol de la segona part de la col·lecció amb obres d'artistes catalans i espanyols, en la seva major part datades entre el 1970 i el 2001, posa sobre la taula les contradiccions d'un país que estima i rebutja alhora els seus fills creatius.

La Col·lecció Suñol és una de les poques col·leccions d'art català que reflecteixen el que ha passat en l'art d'aquest país les darreres dècades i, especialment, en aquests anys en què la reconversió institucional del pas de les petites estructures a les grans infraestructures culturals ha deixat Catalunya òrfena d'oportunitats als seus artistes, ja que no s'ha fet cap treball de consolidació de les vies obertes per l'art català des d'estructures museístiques creades els anys 90. La col·lecció que ara s'exposa exhibeix aquest clivellament del teixit creatiu i dóna a aquesta col·lecció un valor testimonial que mereix ser estudiat.

Cansament i dificultats

Amb els anys, hem vist com sorgien artistes de talent que han abandonat per falta d'oportunitats, d'altres que han quedat disminuïts amb el temps per falta de possibilitats d'exhibir i, entre ells, un percentatge normal de renúncies. El cansament i les dificultats han

Una de les sales de la nova posada en escena de la col·lecció Suñol

fet estralls en la comunitat artística, però també la importació de discurs i la falta de terra adobada per créixer. Els diners institucionals per a l'art no han revertit en els seus artistes.

La col·lecció que ara s'exposa, amb prop de seixanta autors, reflecteix el pas de les poètiques conceptuals dels 70 al retorn de les pràctiques específiques, especialment les narratives pictòriques i la contundència dels canvis en la concepció escultòrica a partir de l'objecte i l'expansió de l'escultura a l'espai. Els efectes de les pràctiques conceptuals sobre la desmaterialització de l'obra d'art, l'objec-

te, el seu emplaçament a l'espai i l'avenç cap a la instal·lació fan de l'apartat de l'objecte que, d'altra banda, pertany a una de les tradicions més arrelades en l'art català, un dels més interessants d'aquesta nova posada en escena de la Col·lecció Suñol, amb obra d'un gran interès de Pep Duran, Jordi Colomer, Jordi Canudas, Joan Rom, Tonet Amorós i, especialment, Ramon Guillén Balmes, artista desaparegut en el seu millor moment creatiu, que ha deixat una obra d'una gran qualitat formal i conceptual amb els seus models d'ús. La pintura, per la seva banda, també

buscava nous formats i alliberar-se de l'empremta de l'abstracció influent dels anys 70, per lliurar una nova batalla a la superfície, a partir del *support-surface*, i d'altres narratives figuratives sota l'empremta d'un primitivisme contemporani, com fa Robert Llimós.

Aquesta nova posada en escena de la col·lecció reflecteix el final d'un món material que va desapareixent a poc a poc de la creació artística, quan encara no han esclatat amb tota la seva potència les noves tecnologies que envairan els nous discursos artístics a partir del tombant de mil·lenni.*

Col·lecció Josep Suñol, 1970-2001

Fundació Suñol
Passeig de Gràcia,
98. Barcelona.
Fins al 31 de
desembre

ART&CO

Macba, una lectura pública

Premiats i castigats.

Hi haurà concurs al Macba, però el jurat no és independent, de tan vinculat que està al mateix museu, ni és representatiu del sector artístic. N'han quedat fora l'associació d'artistes visuals, la de crítics i dues més de galeries, castigats per haver signat a favor d'un concurs. No ens sorprèn gens, perquè el sector artístic se n'ha sentit exclòs

sistemàticament i constant al llarg dels anys. Es podrien comptar amb els dits de la mà les col·laboracions que el Macba ha establert amb la crítica del país; pel que fa als artistes, ha cobert la quota sindical i poc més.

Del Macba a Madrid.

Manolo Borja va ser un gran defensor dels concursos i les pràctiques democràtiques en museus i

centres d'art i només va titubegar al programa de la Terribas pressionat per les circumstàncies. Madrid s'ha posat al dia, substituint empresaris i polítics del patronat del Reina Sofía per experts en art del país, aplanant-li el terreny per a una bona gestió. Madrid ha encarat el seu museu més emblemàtic sota paràmetres democràtics, com mai no ho havia fet. Manolo Borja ha posat el

Macba i Barcelona en el mapa internacional de l'art i ha sabut treballar amb un equip reduït, amb pocs diners, tot mantenint l'equilibri d'aquesta estructura tan fràgil com difícil de mantenir entre els poders públics, els privats, el sector artístic i els marges de llibertat personals. Va aconseguir que els fons comprats per la Fundació Macba ja no fossin de propietat privada,

sinó públics, en cas de dissolució del Consorci. Un gran punt al seu favor.

L'Estat als seus peus.

El Macba era una ratera de luxe i Manolo Borja se n'ha escapat pel forat del pany. A Madrid podrà posar ordre a les col·leccions públiques de l'Estat i qui sap si complir amb alguns deures que no va poder fer a Barcelona. Hi haurà sorpreses.*